

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לוקה ארבע
כו' בשקלים סתם אל
תשקלו:

גליון הש"ס

במדרג הקישא הוא. עיין
בחסידים לד ע"א מד"ה
והבשר:

מוסף רש"י

[illegible]

אז אומן צוהרתיקן או על גג
בהם, הרי כאן שנים, וכלל
מנפיר וקשקשת לא תחבלי
וכל הולך על גחון לכל הש
הרי ד', ולא תטמאו את

וַיֹּאמֶר אֵלָיו עֵינַי. לְאוֹרֶס בְּאֵרֵלָה דֵּהָ אִיסּוֹר אֲרֵילָה גִּזְרֵיפִיּוֹר כְּמִיבִּ. וְזוּ מִדֵּה בְּמִדֵּה דִּבְר שְׁלָא הֹאֲרֵךְ לְגִופּוֹ מִכּוֹ עֵינַי לְעֵינַי אַחֵר וְחִלְמִיּוֹד דִּבְר לְדִבְר אַחֵר וְכֹל הַמְדוּת הִלֵּכָה לְמִשְׁהָ מַסְכִּי: **לִימֹד עַל מַסְכֵּת.** פְּסוּלָה שֶׁצִּירְפָּתָה בְּקֵדָם צְמִירָה דְּמֹהֶנָּה שׁוֹרֶף^א לֹא הוּא שְׁפִילָה מִמֶּהוּ שִׁירְפָּתָה הִיבֵּן: **פְּסוּלֵי**

כל שאר קדשי קדשים כגון מנחה ועולה ואשם שנטמאו או שנשפך דמן ומנחה שלא נקטר קומתה ואימורי הקדשים קלים שנטמאו. ודוקא נקט הכי שמחיתם בתוך חומת העזרה האצל פסולי בשר קדשים קלים שריפתם בכל העיר אף שריפתם אצל פסולי חוץ לעזרה הן והכי נמי מן צדלו עוברין (לקמן מט.) שורפן לפני העזרה והיינו חוץ לעזרה ושם היה בית הדשן לכך וכן מפורש בנזכים בפ' טבול יום (ד' קד:) אמר ליה. ההוא מרבנן רבי שמואל בר נחמני מדקשי ליה האי קושיא רבי יוחנן דבר נמי לא הוה מייית איסור ההוא לכל איסורין מבקדש בשר משחרף דמבעי ליה לכדאמרת שמשחרף בצעורה אלא מהאי קרא אמר לאו: דהא כתיב ושרפת. אלמלא לאו בר אפילה הוא: לגל איסורין. דוגמתן שנאמר בהן לאו בצריתם: ואם אינו ענין לאפילה. להא בגופייהו כתיב נטו עיני לאמה: אמר קרא והטופס. דהוה לא למכתב ושרפת בשר: מיבעי ליה לנדרי אלוה.

ליתן לא מעשה דאי מושרפת לא
הוה ידעינן ביה איסור לאו למלקות:
כל שבקודש פסול מדכחיב כי
קודש הוא יתירה לרבות על שאר
פסולי קדשי קדשים בלאו כגון פיגול
ויסולא וגשפח דמו: מקרא קמא.
ויכול טעמא ואלו מבאש תשרף
דאיטריך לומר ששרף בעורה אלא
מלא תאכל ליטבוב באש תשרף
אלמלא לאו בר אכילה הוא וממילא
גפקא לן ביה נמי איסור לאו מהא
דרבי אלעזר דמפיק מלא יאכל כי
קודש הוא כל פסולי קדשים: לאו
שבכללות. כגון זה שנכלל כל
הפסולים יחד: לא צערינן. אזהרה
גפקא לן ביה בדימוות בעהרל (דף
עב:) אין מוהירין. מדין קל וחומר
אף על פי שאדם דן קל וחומר
מעצמו אינה אזהרה ללאו. במסכת
מכות (דף ע:) נפקא לן: היקשא
הוא. ולא קל וחומר דאימקש נדרך
נדרבותיך דהיינו שלמים למעשר
הדגן דכחיב ביה לא צערינן ממנו
בטעמא ומייתי לן מניה דאף קדשים לא

יֵאָכְלוּ צִוּמוֹמָה וְלֹא צִעְרִי מִמֶּנּוּ צִוּמוֹת
לֵאכֹל בְּשֶׁעֶרֶךְ וְלִהְיוֹת הוּא אוֹמֵר בְּפִסְטוֹל
שֶׁכֵּן כֵּאֵן טוֹמָתָא בְּשֶׁר לְטוֹר וְטוֹמָתָא
הַמְּוֹקֶשֶׁת הָכָא לֹא תִּחַלֵּל: **אָכַל פּוֹטִיטָא.**
לְהַזְכִּיר מִצְוֵיִם בְּחֻבוֹת כְּהִימִין (וְיִרְאֶה שֶׁ)
צִיּוֹן שֶׁר הַיָּמִים וְצִיּוֹן שֶׁר אֵלֶּיָּהּ הִרִי אֵלֶּיָּהּ
שֶׁשָּׁק הוּא לֹא יֵאָכֵל וְעַד [שֶׁס] לְכָל הַשָּׁק הִרִי
וְיִהְיוּ (לְקוֹט 39). **אָכַל פּוֹטִיטָא.** שֶׁר הַיָּמִים קָטָן
בְּשֶׁר הַיָּמִים מִיָּד בְּחֻבוֹת כְּהִימִין אִלּוּ שֶׁמֶקֶל אֵין
הֵבִינָן עַן שֶׁר הַיָּמִים שֶׁר הַיָּמִים, וְשֶׁס מִנְשֶׁה
וְדוֹרְבִינִין וְ"וִי מִכּוֹת צִיּוֹן בְּקִרְדָּא. גְּמָלָהּ, וְיִהְיוּ
עַל הַשָּׁק לֹא תִּחַלֵּט, הִרִי ה' וְכֵן הַשָּׁק
וְשִׁמְשִׁים בְּכָל הַיָּמִים הַיָּמִים עַל הַשָּׁק, הִרִי ה',
שֶׁס, וְיִהְיוּ שֶׁס הַיָּמִים.

אין בו סוף, ואפ"ה כיון דצריה היא
שומיכם בכל השנה השורק ולא תטמאו
לא תאכלו ומשום וכל אשר אין לו
אחר, לוקה חמש. תרמי הא דלמרחק,
השורק על הארץ שקץ הוא לא יאכל,
גין צפרשת ויהי ציוס השמימי (ערובין

ואם אינו ענין לאביצ'ה. לא אחי שפיר דהכי מצי לאוקמי
באיסור אכילה דהא כמיז בזה משקף: **הא** אין צוקין
על לאו שבבבילות. הקשה הר"ר אליעזר ממין בדאלו הן הלוקין
(מכות יג.) אמר ללאו דנותר ופיגול הוא בכלל הלוקין ואמאי והא לאו

שזכללות הוא^א ומירץ לגלגני נותר
שנפודש צהדיא דכתיב ושרפא את
הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא
לא חשיב לאו שזכללות ופיגול נמי
גמירין עון עון מנותר קא קשה
דצפיק צמרא דממות (דף פ' ט.)
גבי זר שאכל עולה לפני זריקה לוקה
חמש פריך וילקוי נמי מדרכי אלעזר
לאמר כל שצקודש פסול ומאי קושיא
והא לאו שזכללות הוא? **אם אינו**
ענין לגופו דאתי בקרא וחומר
ממעשר. וחס תאמר והא אינטיריך
לכרעי צקודש כדלמדין צפרק
קמא (דף ע' ט.) וי"ל דלא ליכחזב כל
יאכל אלא ישרא? **הקישא הוא.**
תימה אמאי קרי ליה הקישא
מיפוק ליה דקודש כתיב צהדיא צקרא
וצכורות צקרק ואלאך ואלהרה למעשר
נמי יליף מהאי קרא וי"ל דנריך
הקישא משום איסור הנאה דלא מוקי
קרא דוהצבר לאיסור הנאה כהנא
בלאו^א דצפ' שני דשבת (דף כה.) לא
ילפי' איסור הנאה צשמן קדש שנטמא
אלא ממעשר: **דכתיב לא תובר**
לאבוב בשעריך. האי לא חשיב לאו
שזכללות מדלא כתיב מעשר דגן
וצכורות צקרק לא מוכל לאכלס^א ש"מ
ליחודי לאו אכל חד דכתי' צקרא אלא:

באש תשרף ולא בעי לא תאכל מה תלמוד לומר לא לגופו דנפקא ליה מדרבי אלעזר תנהו ענין לכל אינו ענין לאכילה תנהו ענין לאיסור הנאה אף כל איסורין שבתורה בשריפה אמר קרא ואין כל איסורין שבתורה בשריפה אמר ליה ליחודי ליה לאו לגופיה הוא דאתא דאי מדרבי לאו שבכללות אלא אמר רב פפא מהכא ³והבשר לא יאכל באש ישרף שאין תלמוד לומר לא יאכל אכל אם אינו ענין לגופו דהא נפקא ליה מקל וחומר מעשר הקל אמרה תורה ⁴לא בערתי ממנו בטמא שכן וכי תימא ⁵אין מזהירין מן הדין ⁶הקישא הוא בול בשעריך מעשר דגנך תירושך ויצהרך ובכורות לומר לא יאכל אם אינו ענין לגופו תנהו ענין לכל אינו ענין לאכילה תנהו ענין להנאה אי מה כאן שבתורה בשריפה אמר קרא הנותר הנותר בשריפה בשריפה אמר ל" רבינא לרב אשי ואימא לעבור עליו אמר אביי יאכל פוטיתא לוקה ארבע נמלה לוקה חמש

אוּהוּ הָא נִפְקָא לָן בִּיה אִיסוּר לֹא בִיבְמוֹת דְּהַעֲרַל"מ מֵהָא קָרָא דְלֹא מוֹכֵל
וְעֵרִיךְ מֵאֲכַלְנּוּ הַטְּמֵא וְהַטְּהוֹר יִדְּחוּ טַמְא וְטַהוֹר אוֹכְלִין בְּקַעֲרָה אַחַת
מֵעֵשֶׂר וּקְדָשִׁים הָיוּ בְּשַׁעֲרֵיךְ דְּשֹׂרָא לָךְ בִּיה טוּמְאָה הָתֵם בְּפִסְוִילִי
רַח הַמַּיִם בְּחוֹרֹת כְּהֵנִים דְּהָווּ סָפֵר וְיִקְרָא [יֵא] וְחַד בְּמִשְׁנֵה חוֹרֵי [יֵד] וְשֵׁנִי
מֵימֵים כָּל הַשָּׁרֵץ הַשּׁוֹרֵץ וְלֹא מִטְּמֵאֻל בְּהֵן וְהֵכָא לֹא כְּמִיד עַל הָאֵרֶץ וּמִשְׁמַע
קָה חֲמַשׁ. הֵי תֵרִי דְסַתֵּם שְׂרָטִים וְחַד [שֵׁס] וְכֵל הַשָּׁרֵץ הַשּׁוֹרֵץ עַל הָאֵרֶץ
קָה וְחַד [שֵׁס] וְלֹא מִטְּמֵאֻל אֶת נַפְשׁוֹמִיִּים כָּל הַשָּׁרֵץ הַרוּמֵם עַל הָאֵרֶץ:
צִירָה

בשעריך לא יאכל עוד למה בא, לחייבו בשני לארון, מי לא אמר אביי אכל פסטיטא לוקח ארס וקח שם, הנה נמי לוקח על שני לארון. הוא דאביי מפריש בהן אלו קל הלוקוח פסטיטא הוא יקח לשם במפרשם אל תכלו, ו' תבחיב עוד למה חששו לא יאכל כי שקה הם, ועוד תהא בכל השתר ששוריא אל תטמא בהן, וממאן חששו לאון אבוכיל שרשם. ו' לא פריש אבוכיל הללו כולן כל השתר, כי שר שרש וכן שרש על שביעה, ליתכין אכל אבוכיל אבוכי פסטיטא הללו אבוכי אכלם. אלא נמלה שהיא שרש היבשה (שכר ב') באבערלא לאון הללו והוסיפ' לארז ומישי, שנאמר אל תטמאון את פסושיכם כל השתר הרומש על הארץ, עליו

עין משפט
גר מצוה

כא א מ״י פ״ט מ״ה
פסול המוקדשין
הלכה א ב:
כב ב מ״י פ״ח שס
הלכה ג ד:
ג [מ״י פ״ח מ״ה]
סנהדרין הל׳ ב ג]:
כג ד מ״י פ״ב מהלכות
מאכלות אסורות הל׳
נג נאכל חולין סוף
פ״ג דף רפ״ב האריך
בפירושו:

מוסף תוספות

א. דהא נותר כתיב בהאי
קריה דמייח הכה וחשיב
ליה הכה אי בשכללות.
תוס' ר"ב. ב. ומדכחל
איכל מוקמין ליה שפיר
לכל איסורין שבתורה. שם.
ד. אי לא חקיסא חסא
אמרין דמהוה נפיק לן
בקדשים טמאים איסור
אכילה קריה דהובשאר אשר
יגע וגו' קריה מוקמין ליה
לאיסור הנאה ולא היה
מיתר לן מיד. מ' ה"ק.
ז. אלא חתיר לא תוכל
לאכול והוה מפש להו.
תוס' ה"ק. ז.

רבינו חננאל

קדש בשופר, ולא שם
איסורן בשבתהו. והוא
קדש מבניו ליל לכתניהו,
קדש באש שרץ לימד
ועל חטאת קני ונדחה.
ואתנין לפרוש מהא דאורי
אין רינת, ואין יורח
הולאסונו, נדחו דבריו.
בצרה אבי לעולם מקרא
קדש, והוא וכל חטאת
אשר יבא מדמה לא חטל
מועד, וא"כ נימא אש
בשדש, תבא חטאת
ועשוק, וכל חטאת למח
אם אינו ענין לגופיה
ונפקא ליה מדר' איסור
דאמרו לא יאכל כי קדש
הוא כל בשדש פסולתו.
לא תעשה על אשתו.
תנה ענין לשאר איסורי
בשבתהו. ודחינין תוב,
ואמאי יתירי דא לא
לגופיה, דא מדר' אלעזר
היה ליה לאו
דחריש כל בשדש כלל
לא פסילין שדשין, ולא
בשכללותן אף לוקין עליה.
אלא א"ר פפא מביבא
והבשר שאין ענין כלל באש
לא יאכל שאין ע"ל באש
תשרף כו'. ע"כ מוהרי"ן
מן הורין. ודחינין הקדשה
כלומר התורה הקדשה
קדש למעשה, שנאמר לא
תכל אדכל בשערין
משך דרגל תירושן
וצהורן ובכורות בקר
אשר וגו', וכל דריין אכר
תדא לאו הקדשים. אמר
א"ר יביטנא לא שרץ ואימא
לעבור עליו שבני אימא.
כלומר לא בא מפנה
תשרדו בו דאם אינו ענין
למעשה תנה ענין לשאר
איסוריין, אלא לגופיה בא.
וא"ת הלא כבר הוקדש
למעשה רכתיב ביה חוקש
שנאמר לא תכל אדכל
נמלא לוקח חטאת, צרעה
וכתיב דרגים ושקץ
לא תשקצו את נפשתיכם
הם באים, נמצאו חלואין
הוא שרץ הים לוקח עליה
תורה על שקץ על ביבשה
לוקח חטא.